

Geachte leden van de commissie,

Helaas kan ik er vanavond niet bij zijn maar gelukkig is Sophy Wolters bereid om mijn bijdrage voor het voetlicht te brengen. Dit is tekenend voor hoe we, zeker de laatste jaren, naar elkaar zijn toegesloegen. De Doelengrachers en de overburen op het Doeleneiland vormen een gemeenschap en werken samen. Dat is dan weer een van de weinige positieve effecten van de ontwikkelingen. Het brengt mensen samen en het zorgt voor solidariteit.

De eerste zinnen van het raadsvoorstel zijn in die zin al omineus. Ze beogen u als volksvertegenwoordiger te bezweren dat de besluitvorming op vele punten al "locked and loaded" is en dat terugkomen op eerdere besluiten niet kan. Uw collega's in het House Of Commons hebben daar op dit moment ook een appeltje mee te schillen.

Ik wil u graag twee suggesties doen voor een bestuurlijke heroverweging van de voorstellen die het college doet voor de ontwikkeling van de Humanities Campus. Ik begin met het

Huizingacomplex.

Dat is steeds buiten beschouwing gebleven in de ontwikkelingsplannen, in de klankbordgroep en andere ontwerpessies. Zonder noemenswaardige motivering anders dan deze: "de medewerkers vinden het fijn om in dit gebouw te werken dus daarom laten we dit gebouw onveranderd."

Herontwikkeling van het Huizingacomplex levert een bouwvolume op waardoor de 58 woningen kunnen blijven staan. Binnen de kaders van het raadsbesluit kunnen dus zowel de wensen van universiteit worden vervuld met behoud van de woningen. In de klankbordgroepen hebben we ook al eens voorgesteld en geschetst hoe een herontwikkeling van het Doeleneiland eruit zou kunnen zien inclusief een opfrisbeurt voor het bezit van De Sleutels. Ook op deze voorstellen kregen we van gemeente en universiteit geen respons.

Tweede punt is wat ik maar even noem is het

Bestuurlijk en ambtelijk trechteren.

In eerdere versies van het Campusplan werd er uitgegaan van behoud van de woningen/het bezit van De Sleutels. De universiteit en de faculteit Geesteswetenschappen beperkten de plannen tot het terrein dat zij hebben gepacht van de gemeente. Op enig moment kwam er een door het stedenbouwkundig bureau bedacht plan op tafel waarbij de woningen plaats moesten maken voor de plannen van de universiteit. Kennelijk was dit zo mooi dat het tot allesomvattend ideaalbeeld werd verheven. Elke andere variant is "njet".

Het zou op de weg van de raad en de raadscommissie moeten liggen om de motieven van deze verandering in denken te achterhalen. Uit de stukken blijkt geen dwingende noodzaak om de woningen te slopen. Behalve dat het "een droom" is van de universiteit om dit te realiseren. De meeste dromen zijn bedrog, schreef een groot dichter ooit. En nu serieus: het is de taak van de gemeente als hoeder van het algemeen belang, het belang van de stad als geheel, om dromen en wensen van zijn inwoners in lijn te brengen met de bredere context. Ik kan ook wel dromen van een dakkapel met uitkijktoren, maar de gemeente zal dan gaan toetsen op geldende regels, belangen en andere factoren. Het is onbegrijpelijk en zeer zorgelijk dat de gemeente de universiteit de vrije hand laat in planontwikkeling en zonder enige consideratie voor andere belangen een tunnelvisie tot uitvoering brengt.

U kunt hier uw taak als volksvertegenwoordiger uitoefenen. U moet het wel durven.